

Ангел Каралийчев

Зеленият петел

Сега ще ви разкажа защо цар Пук се пукнал от яд.

Направи си цар Пук дворец. Нечувано нещо. Толкова бил висок дворецът, че когато от най-високата кула майсторът изгървал теслата, си тя падала шест месеца време, докле стигне земята. Учудил цар Пук света. Срещу двореца на десет разкрача, имало една сламена колиба. В колибата живели двама стари хора: един дядо и една баба. Те били от сиромаси по сиромаси. Всичкото им имане – един зелен стар петел. Дядото ходел в гората за дренки с една кошница и продавал дренките на пазара за две пари. С едната пара купувал било хляб, било сирене за бабичката си, а с другата – кривачка зърно за петела. От благодарност куцията петел всяка сутрин, щом се сипне зора, плесвал криле, запявал и събуждал стареца да не закъснее, че другите дявовци ще оберат дренките.

Като тръгнал една сутрин старецът с кошницата за пазара, бабичката му поръчала:

– Искам да ми донесеш червилце и белилце, че в неделя ще ходя на хоро. Ще ми се да грейна като слънце. Най-хубавата да съм.

Вечерта дядото се върнал с празни ръце. Червилцето и белилцето стрували 10 пари, а той спечелил само две, па и едната от тях била пробита. Бабата го набила хубаво и легнала да спи.

На другия ден – пак тъй.

А на третия ден на пътната врата бабата му подала зеления петел с вързани крака.

– Продай го – рекла – за десет пари и ми купи червило и белило.

Тръгнал дядо за пазара и не смеел на наведе очи, та да погледне вързания петел: ролкова му било мъчно. Като минавал през гората, той го отвързал и му рекъл:

– Хайде сега бягай. Скрий се в усоните. Гладен няма да умреш. Ще кълевеш буболечки и дренки. Не ми дава сърце да те продавам. Мил си ми. Ще те заколят месарите.

Петелът заплакал и закуцал между дърветата.

Когато се върнал в колибата, старецът ял сто оки бой, задето пуцнал петела и – нали го набили като тъпан – заспал като окъпан, а ето що станало на другия ден.

На сутринта нямало кой да го събуди. Бабата била много сънлива, а петелът – в гората. Успал се. Кога отворил очи, слънцето било на пладне. Грабнал кошницата старецът и тръгнал към гората, но не намерил нищо. Рано, още в зори, минали други дявовци и обрали узрелите дренки.

Тогава почнало лошавото: голям глад, всяка сутрин старецът се успивал и все се връщал с празна кошница от гората. От голямо гладуване бабичката станала тънка като косъм. Да я духнеш, ще отлети.

– Ех, да ни беше петелът тука, нямаше да гладуваме сега! – взела да въздиша бабичката.

А в туй време петелът скитал по усойната гора, кълвял буболечки и се пошел под дебелите сенки. Един ден станало много горещо. Петелът се изпотил. Рекъл да се поокъпне, дано се разхлади. Тръгнал да дири кладенче. Тук кладенче, там кладенче, стигнал до един стар дъб. Гледа зеленият петел – под клонатото дърво извира вода, ама не като другите води – жълта вода.

– Бре – рекъл петелът, – целия свят обиколих, но такава вода не бях видял. – И се гурнал.

А то да било знатно кладенче. Излязъл петелът позлатен. И ударил веднага назад, към къщи.

– Ще се върна – думал си той – в колибата. Като ме видят такъв жълт, не ще да ме познаят, че съм предишният. Ще пея, както съм пял, ще будя дядото. А той ще ми хвърля по някое и друго царевично зърно. Омръзна ми да дивея по гората. Върнал се в колибата през нощта и в зори пропял. Излязъл старецът с кошницата. Гледа – един петел се поще на плета, а перата му светят. Както се пошел светлият петел, едно перо се отронило от крилото му. Дядото сложил кошницата на земята, навел се, взел перото, разгледал го и си накичил а него калпака. Грабнал сетне кошницата и отишел в града. На пазара го спрял един златар, па го попитал откъде му е това перо и ще ли му го продаде.

– Колко даваш за него?

– Сто жълтици.

Дядото опулил очи:

– Не вярвам.

Златарят му наброил парите. Прибрал старецът жълтиците и хукнал като вятър към колибата. Бабичката му пощуряла от радост, седнала да яде, яла, яла и за два дни напълняла като бъчва.

Днес перо на златаря, утре перо на златаря, додето събрали бедните старци цяла грамада жълтици.

– Не ми се живее вече в колиба! – рекла бабичката.

– Щом ти се не живее в колиба, ще ти направя дворец! – отвърнал дядото и наел двеста души майстори. Заградили дворец майсторите, тъкмо срещу царския. Градили го три години време и го направили по-висок от царския. Като си изтървал майсторът теслата от най-високата

кула на дядовия дворец, минали девет месеца, докле падне на земята.
Тогдава цар Пук гледал, гледал и се пукнал от яд.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране: sir_Ivanhoe, август, 2007 г.
Разпознаване и последна редакция: NomaD, август, 2008 г.

Издание:

Ангел Каралийчев. Приказен свят. Том втори, 1982
Издателство „Български писател“, 1982

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9084>]